

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2019 / 2

ÚVODNÍK

Když přijde únor,

kalendářní rok je ještě nedlouho po začátku. Někteří jsme si ještě ani nezvykli psát v datu správně nový letopočet. Ale stojí za to všimnout si jedné podrobnosti. Zatímco kalendářní rok se v únoru teprve jakžtakž zavedl, školní a akademický rok už jsou ve druhé polovině. Školáci to možná vnímají trochu jinak než akademici, ale obojích se to týká. Těm prvním se patří povzbudivě připomenout, že druhé pololetí bude kratší než to první, bude v něm docela dost volných dní – a čím dál blíže k začátku léta a prázdninám.

Že je teď ještě moc brzy o tom uvažovat? Nesouhlasím. Mimo jiné i proto, že pokládám za užitečné nepřijímat odevzdaně, když některým z nás školy a vzdělávání často a snadno zůstanou kdesi mimo oblast pozornosti. Někteří totiž zrovna nepatříme mezi žáky ani mezi učitele. A přesto by mělo být v pořádku, když tato oblast lidské činnosti zůstane předmětem zájmu více lidí, než jenom těch, kdo se jí zrovna účastní.

„A kdo vymyslel školu?“ Vnučka předškolačka mě kdysi tou otázkou přivedla do úzkých. Tedy zaskočila mě spíše nutnost odpovědět. Je jisté, že bez rozsáhlého poznávání skutečnosti formou učení by se lidé neobešli od doby, kdy jsou lidé. Ale kdy a kde se poprvé v našem kulturním prostoru objevila první vzdělávací instituce pro děti, to si opravdu netroufám zjistit. Vyprávěl jsem tudíž tazatelce o tom, že škola bývala už velice dávno, ale naštěstí přece jenom o něco méně dávná je povinná školní docházka pro děti od šesti let.

Když ji kdysi císařovna nařídila, byla to skutečnost nebyvalá a neslýchaná. Prý její skutečné zavedení muselo překonávat těžké překážky po desítky let. Není divu; lidé, kteří něco takového sami nezažili, neměli odkud získat přesvědčení, že by to mělo být k něčemu dobré. A každý se mohl přesvědčit, že škola a její provoz jsou drahé – chce to mnoho úsilí a chce to mnoho peněz. Co by za to bylo chmele a sladu!

Od té doby se myslím dost změnilo. Třeba z pravidelné školní docházky máme samozřejmost s maličkým počtem výjimek. Přibylo středních škol i středoškoláků, vysokých škol i vysokoškoláků. A ta samozřejmost základní školy nepřináší jenom samá zjednodušení. V mnoha ohledech je to zas velmi náročné. Ty tam jsou doby, kdy ve dvacátých a třicátých letech bylo učitelské povolání jednoznačně prestižní. Děti ve školním věku mají většinou přístup k informacím, který byl dříve nepředstavitelný, ale nárok na to, aby s nimi dovedly pracovat, je rovněž mnohonásobně vyšší. Škola je tak, ne méně než dřív, „dílna lidskosti“, neboť by měla učit myslet a rozlišovat, být otevřená a zároveň obezřetná, rozlišovat důležité od vedlejšího a hluboké od povrchního.

A to je mnoho, to je velmi mnoho. Máme vůbec právo chtít to od učitelek a učitelů?

Řekl bych, že máme. Oni zas mají právo chtít od nás, abychom jejich povolání, a to skutečně už od těch, co vzdělávají ty skutečně nejmenší prvňáčky, pokládali za prestižní, právem velmi vážené.

Pojďte je začít pokládat za hodny velikého uznání a úcty. Až si zas bude někdo stěžovat, že práce, kterou dělají, stojí moc peněz, pojdte říkat, že je to správně. A povzbudte nadané a motivované mladé lidi, aby se k nim přidali. Nejpozději teď ve druhém pololetí už je na čase.

Jaroslav Vítek

BYLO

Čtyřikrát vánoce s dětmi

Brno I – Dětská slavnost na „zelené faře“

Čtvrtou adventní neděli jsme ve sboru Brno I společně slavili v sále Václava Pokorného na faře. Mládež se letos ujala příprav a režie školních dětí a společně s dětmi nás provedli dobrodružstvím Vánočních Skutků. Vtáhli nás do příběhů a životních zvratů prvních apoštolů a připomněli, že i tam, kde se o vánočních událostech tak úplně nemluví, můžeme vystopovat jejich zásadní dopad. Nejmenší děti se nám s pomocí učitelek nedělní školy a rodičů proměnily před očima v kouzelné sněhové vločky a

vyprávěly, co i ony zahlédly na svých cestách vánočním světem. Ještě dlouho po rozdání dárečků jsme společně ochutnávali donesené dobroty a povídali si. A tak všem, kteří svou péčí přispěli k tomu, že jsme se mohli společně sejít, modlit se, chválit Pána Boha a zaslechnout evangelium, patří velké poděkování.

Jana Hofmanová, foto Jan Sypták

Brno II

V Blahoslavově domě děti vystoupily při bohoslužbách 23. prosince, tentokrát nikoli s hrou vánoční, nýbrž adventní. Jednotlivé scény nám připomněly, jak byli Izraelci s Mojžíšem zachráněni z otroctví, jak malý David přemohl Goliáše nebo jak naopak Babyloňané dobyli Jeruzalém. Závěr přinesl poučení: i v době soužení pro nás bude nadějí, že od přicházející lásky Kristovy nás nic

nemůže oddělit.

Hru pro děti napsal Michal Marek, připravoval ji spolu s Adamem Gajdošem a dalšími rodiči a pomocníky a nacvičilo ji přes třicet školních a předškolních dětí.

Martin Horák, foto René Pikna

Brno-Husovice

Tak jak je již v Husovicích zvykem, i tyto vánoce nám děti z nedělní školy přichystaly divadelní představení.

Po úvodní společné písni a modlitbě zazpíval pěvecký sbor několik koled v úpravě Luboše Fišera za doprovodu orchestríku.

Pak zahrály děti hru Vánoce na pumpě, kterou napsal Michal Kitta. Tématem se stalo narození Ježíše Krista, jenomže ne jak ho všichni známe. Namísto v Betlémě v jesličkách se to celé odehrávalo na benzínové pumpě. Zde se za nepříznivého počasí sešla spousta lidí, kterým bylo nabídnuto přístřeší v myčce aut. Nakonec dojeli i šejkové v Lamborghini a všechno

dobře dopadlo. Vystoupení dětí bylo navíc doplněné sborem rodičů a sourozenců, kteří si připravili vánoční písničky a tak uvedli celé vystoupení do správné atmosféry a podpořili naše malé herce.

Děti dostaly balíčky.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě. Velké poděkování patří zejména Janě Zmeškalové, která hru s dětmi nacvičila, a orchestříku, který vedla Klára Složilová-Roztočilová.

Jaroslava Procházková, foto Ben Skála

Brno-Židenice

Letošní vánoční hra v židenickém sboru měla název Ďábelské Vánoce. Kostel byl plný velkých i malých čertů, kteří se v čertovské škole učí, jak lidem

zabránit, aby šli za pravdou a láskou. Ale Pán Bůh má s lidmi nekonečnou trpělivost a znovu a znovu jim pomáhá. Dokonce za lidmi do toho světa sám přišel – jako malé dítě v jesličkách. Zatímco lidi se z toho radují, čerti se dali na útěk.

Po šestnácti letech služby

ukončila svou práci sborové sestry ve sboru Brno I sestra Marie Melicharová. Při poděkování za její službu v neděli 20. ledna oslovil shromáždění farář Jiří Gruber:

V našem brněnském sboru málokdy působil pouze jen jeden kazatel, jako je tomu ve většině našich sborů, ale vedení tvořil většinou malý tým spolupracovníků, do kterého patřili vedle prvního faráře jednak vikáři a později druhý farář, ale také sborové sestry, účetní, správce budov atd.

V posledních dvaceti letech to byli sestry Libuše Procházková, Dagmar Vtípilová, bratr Jan Wiegel a po něm od ledna 2003 - tedy před 16 lety - nastoupila na plný úvazek jako sborová sestra Marie Melicharová. Po pěti letech se objevila možnost povolání ji také jako pastorační pracovníci, což byla nová pracovní pozice, která byla v našem sboru zřízena synodní radou a hrazena z celocírkevních prostředků.

Náplň práce pastorační pracovníce tvoří zejména návštěvy starších členů sboru, organizace sborových setkání, svateb, koncertů a hlavně každodenní krátké rozhovory se členy sboru, kteří přicházejí nebo telefonují na faru, když potřebují nějakou pomoc, radu, kontakt nebo informaci. Díky službě sborových sester a pastoračních pracovníků se mohou kazatelé našich sborů soustředit na svou práci, aniž by byli rozptylováni spoustou maličností, které jsou však pro členy a přátele sboru důležité a někdo se jim věnovat musí. A právě ty tisíce malých úkolů dovedla sestra Maruška zvládat a řešit s velkou pečlivostí, láskou a pochopením, takže to fakticky byla její tvář a její hlas, který pro řadu lidí znamenal první a nejčastější kontakt s naším sborem.

Když jsem se Marušky ptal, co ji při této práci nejvíc těšilo, bylo to právě každodenní setkávání a práce s mnoha různými lidmi – ať už to byly návštěvy členů sboru při narozeninách, krátké rozhovory s příchozími nebo spolupráce s dobrovolnicemi z křesťanské služby, kterou řídila a vedla. Byla to práce pestrá, ale náročná na čas a nervy, a vyžadovala velkou míru trpělivosti, citlivosti a porozumění. A to, co bylo asi nejdůležitější – na Marušce bylo vidět, že ji ta práce i po tolika letech stále těší, naplňuje, a tak díky ní nikdo, kdo přišel na naši faru, nemusel mít dojem, že obtěžuje, zdržuje nebo přišel nevhod.

Náš sbor byl a je pro Marušku jako jedna velká rodina a za těch 16 let poznala snad všechny, kteří o život našeho sboru projeví zájem. Za tento dar trpělivosti, citlivosti a chápavosti jsme Marušce vděční a jsem rád, že ho budeme moci užívat i nadále jednou měsíčně při nedělní službě a v křesťanské službě.

Chtěl bych nyní Marušce jménem celého našeho sboru za 16 let její náročné a často nenápadné služby poděkovat, vyjádřit naše uznání a obdiv, s jakou srdečností, láskou a trpělivostí tuto práci konala, a vyjádřit přání, abychom se s ní i nadále mohli setkávat a spolupracovat.

Přejeme jí dobré zdraví, rodinnou pohodu, radost z dětí a vnoučat a pevnou víru v našeho Pána, který nás vysvobozuje z našich starostí a nabízí nám pokoj

a naději ve svém evangeliu. Prosím bratra kurátora a sestru farářku, aby naše poděkování vyjádřili také stiskem rukou a malým dárkem.

V práci pastoračních pracovnic nyní ve sboru pokračují sestry Marie Matoulková a Helena Pacasová.

25 let Diakonie ČCE v Brně

V minulém roce jsme přinesli krátkou zprávu o setkání k 25. výročí začátku práce Diakonie ČCE v Brně. Zprávu nyní dodatečně doplňujeme o kázání při bohoslužbách při tomto setkání v Blahoslavově domě (3. listopadu 2018), které proslovila sestra farářka Saša Jacobea.

Čtení Písma sv.: Mt 7,24-29

Ježíš říká: „A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký.“

Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci.

Rok 1993. Vznik Střediska Diakonie Českobratrské církve evangelické v Brně pod hlavičkou střediska "Betlém" v Kloboukách u Brna, od září pak zahájení pečovatelské a ošetrovatelské služby v domácnostech. Rok 1996. Výměna oken v celém domě, vybudování plynové kotelny, instalace topení, rekonstrukce 1. nadzemního podlaží. Rok 1998. Rozsáhlá rekonstrukce suterénních prostor domu, kde vznikly: tělocvična, ergoterapeutická dílna, masérna, prádelna, byl upraven bezbariérový vstup do domu, vyměněna dlažba na chodbě a opraveny schody do suterénu. Rok 2003. Rekonstrukce bytu chráněného bydlení Ovečka z 2+1 na 4+1. Rok 2011. Půdní vestavba v sídle střediska na Hrnčířské ulici - přesunutím administrativy do podkroví se uvolnily prostory pro rozšíření brněnských služeb. Rok 2013. Rekonstrukce koupelny v bytě Chráněného bydlení Letovice (úprava na bezbariérovou). Rok 2014. Zahájení stavby Chráněného bydlení v Nosislavi.

Když jsem si četla stručnou historii brněnského střediska na webu, praštilo mě do očí, co všechno se za těch 25 let postavilo, přestavělo, opravilo, upravilo. A to jsem tu rozhodně nezmínila vše, to bych vyjmenovávala ještě dlouho. Sama jsem zpozvdálí zažila, jak se rekonstruovaly byty a podkroví na Hrnčířské, jak se budovalo v Nosislavi; i z toho mého zpozvdálí bylo znát, že je to dřina, že to hodně stojí – prostředků i námahy, sil.

Slyšeli jsme Ježíšova slova o stavění domu. To se hodí. Bylo to ale přirovnání! Ke stavbě přirovnal Ježíš život člověka, budování domova, tvoření zázemí. O to v Diakonii jde – o zázemí pro lidi v nouzi a s nouzí, o bezpečí a

pomoc. Děje se to bez ohledu na stav budov. To jen, abychom se na těch nemovitostech a starostech s nimi nezasekli.

V životě jde budovat, tvořit, stavět rozvážně, moudře. Nebo taky bláznivě, pošetile. (Láme se to na tom, kdo mi naslouchá a podle toho jedná.) Tak si vyberte. Jéje, to jsi ale, Ježíši, vyhradil celou pointu, ne? Možná, ale ono to není na škodu, beztak býváme dost natvrdlí. Možná je ale pointa spíš v tom, jak málo se ten rozvážný od blázna liší. Považte.

V první fázi oba stavěli dům. Pro sebe. Nebyly to tedy dvě konkurenční stavební firmy, nesoutěžili spolu. Prostě stavěli. A postavili. Ježíš neříká nic o tom, že by se ty domy na první pohled od sebe nějak lišily. Neříká, že by ten moudrý měl dům krásnější, lepší, větší, útulnější, spořádanější. Ne, ty obrazné domy mohou být docela stejné. Ježíš nekáže nadřazenost, neučí povyšovat se nad druhé.

Ve druhé fázi přišel průšvih. Přival, vody, vichřice. Katastrofy, tragédie, průsery všeho druhu. To, co se na člověka vrhá jako záplava na dům. Ono to ale přišlo na oba muže, na oba jejich domy – životy! Moudrému, rozvážnému, ukotvenému se to nevyhnulo! A pošetilého blázna tohle všechno nepotkalo za trest! Ježíš neslibuje snazší, bezbolestný život a zvláštní Boží přízeň pro jedny, ani nesvolává hromy a blesky na druhé.

Až ve třetí fázi se ukáže, že když dva dělají totéž, nemusí z toho ještě vyjít totéž. Dům postavený na skále bouření živlů ustojí. Dům postavený na písku se zhroutí. Nelíší se ty domy samotné ani úsilí jejich budovatelů. Liší se základ, na kterém stojí. Základ je v tom přirovnání něco, co leží mimo nás. Něco, co nezávisí na nás. Naopak, my závisíme na onom základu.

Zhroutit se pod přivalem životních útrap, zkoušek, proher, kopanců, to nechceš. Takže je to jasné, je potřeba stavět na skále, ne na tekutých píscích. Potud dobré, potud snad rozumíme.

Ale co je tou skálou? Tím pevným základem? Starý Zákon by to řekl stručně: Hospodin. Bůh. A jeho slova, přikázání, Tóra. Hm. Jenže teď je tu Ježíš a ten říká: *„...každý, kdo slyší tato má slova a plní je...Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je...“* Jde tedy o slyšení Ježíšových slov a jejich uskutečňování, činění, naplňování.

A která slova to jsou? Přirovnáním o dvou stavitelích uzavírá evangelista Matouš Ježíšovo kázání na hoře. Provokativní, vyhraněný program, ve kterém se mluví o tom, že před Bohem jsou blažení ti, do kterých bychom to neřekli, o nastavování druhé tváře, o trámu ve vlastním oku. Podle mě jde ale vlastně o všechno, co Ježíš učil, vyprávěl. Odpouštěj ne jednou nebo dvakrát, ale 70x7krát! Miluj Boha a miluj bližního jako sám sebe. Neškudli, nečekej od druhých něco na oplátku – čiň dobře, půjčuj, nečekej zpět. Buď milosrdný jako Bůh. Necpi se na první místo, raději druhým služ. Všiměj si těch, kdo potřebují zdánlivé maličkosti, napít, najíst, navštívit, obejmout, povzbudit, protože tohle se jednou bude počítat! Nezakopej svoje hřivny, nezahod' svoje obdarování, nemáš je jen pro sebe! Neboj se, jen věř – spolehni se na Boha, který lidi miluje

jako táta svoje dítě, bez ohledu na to, jak se to dítě leckdy chová. Přečtěte si to sami, tohle to jsou moje highlighty, pro mě zásadní body Ježíšova učení.

Je to síla. Někdy se to dost těžko poslouchá. A rozhodně se to snáz poslouchá, než dělá. Ježíš to ale nejenom říkal, učil, hlásal. On to taky dělal – činil, uváděl ve skutečnost.

Postavit svůj život na skále není podle Ježíše jenom naslouchat mu (i když se to bez toho naslouchání neobejde, to je jasné!). Stavět na skále je promítat ta Ježíšova slova do vlastního života. Slyšet a plnit. Žít podle toho programu, žít v něm a s ním. To pak může ustát, když přijdou přívaly a vichřice nejrůznějšího druhu i intenzity.

Stavět na Ježíšovi a jeho učení není samozřejmost. Nebyla ani v jeho době – pro ty, kdo poslouchali kázání na hoře, to byl jakýsi nepřiliš známý kazatel, jeden z mnoha, navíc takový, co je pořád na cestě a pořád jednou nohou v průšvihů, takový, který provokuje a mnohé obrací naruby, staví na hlavu. Jeho slova vzbuzovala úžas, nadšení i pobouření – jak si to ten člověk může u všech všudy dovolit?!

Ani dnes není samozřejmé stavět na Ježíšovi. V cestě jsou předsudky, mylné představy, nánosy balastu a církevních průšvihů, lidská selhání a kecý, na které člověk naráží a přes které se k Ježíšovi samotnému dostává hrozně těžko.

Přesto věřím, že jestli někdo vrací člověku hodnotu, a to každému člověku bez ohledu na jeho postižení, nemoc, vady, lapsy, přešlapy, postavení, majetek, sebevědomí, ztracenost, opuštěnost, zmatenost nebo dokonce pomatenost, je to Ježíš Kristus. Těžko si dovedu představit bytelnější a spolehlivější základ pro společenství, které chce v milosrdenství a s nadějí fortelně pomáhat potřebným, než stavět na něm. A bacha! Stavět na skále je pro Ježíše slyšet jeho slova i žít je. Obojí dohromady! Setkávám se s určitým dělením, církev a Diakonie, to není jedno a totéž, jakkoliv se to dost kryje. V tom slyšet a plnit slyším výzvu jak pro naslouchající církev, tak pro konající Diakonii. Ještě máme co dělat, na čem dělat. A navzájem si toho můžeme zjevně dost dát. Tak hurá na to, stoletím ani čtvrtstoletím existence to nekončí.

Modlitba:

Ježíši, tvoje slova dovedou naštvat, znejistit, znepokojit. A taky pohladit, povzbudit, pozvat. Chceme je slyšet. A chceme je uvádět v život – ve svém životě, ve svých rodinách, v práci, ve světě. Buď nám v tom pomoci, prosíme. Amen

Betlémský kostel v Brně (Křesťanský magazín ČT2)

Jedním bodem programu nedělního pořadu Křesťanský magazín, odvysílaného ČT2 dne 25. listopadu ve 13:05, byl i díl nazvaný Betlémský kostel v Brně. V krátkém dokumentu se dozvíme stručnou historii vzniku prvního českého evangelického sboru v Brně, historii vzniku kostela, uvidíme i nově postavenou faru. Byli jsme rádi, že se natáčení mohl zúčastnit i pamětník nejpovolnější, a

to pan farář Jan Pokorný, který do pořadu přispěl svými vzpomínkami. Pořad lze zpětně shlédnout na internetu na adrese:

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/1098528273-krestansky-magazin/dily/>

Marie Matoulková

Dnes je ČCE stále živá

V neděli 16. prosince 2018 se v Obecním domě v Praze uskutečnilo slavnostní shromáždění k 100. výročí vzniku Českobratrské církve evangelické. Připomínáme je krátkým výňatkem z rozhovoru moderátorů (vystupovali v rolích Jana Blahoslava a Jana Amose Komenského) o lidech, na nichž život a služba naší církve každodenně záleží.

Scénář a režie – Hana Mikolášková

MODERÁTOŘI:

JAN BLAHOSLAV – Luboš P. Veselý

JAN AMOS KOMENSKÝ - Vladimír Hauser

Jan Blahoslav: Jestliže stále tahle malá církev přežívá, je to díky těm, kteří jí věnují svou každodenní péči a všední, neviditelnou práci. Všichni kazatelé, kurátoři, kaplani, učitelé, členové staršovstev, pastýři, laici, teologové, pečovatelé, ale i ekonomové, varhaníci, zpěváci a další a další sboroví bratři a sestry.

Jan Amos Komenský: A pastorační pracovnice a pracovníci, učitelé nedělní školy, pokladníci a pokladnice, ti, kdo pečou bábovky na sborové dny, ti, kdo vaří dobré kafe po bohoslužbách, starají se o budovy, starají se o kazatelské stanice, zpívají v pěveckých sborech, doprovázejí zpěv na hudební nástroje, navštěvují nemocné, vedou letní tábory, starají se o to --- jak to říkali --- starají se o webové stránky ---

Jan Blahoslav: Jobové stránky?

Jan Amos Komenský: Webové, bratře, webové. - - - Anebo ti, co přinesou kytky do kostela, nebo přijdou na brigádu.

Jan Blahoslav: Ano, jsou to právě tito neviditelní lidé, kterým patří díky za to, že dnes je ČCE stále živá a znovu a znovu formuje další a další generace.

Záznam ze slavnostního shromáždění je na stránkách ČCE e-cirkev.cz

<https://www.youtube.com/watch?v=OdpgrEOB2xE>

O tom, kde se bere láska a co je vlastně zač

I.

Tomáš a Tadeáš šli vedle sebe a bylo ticho. Tomáš mlčel schválně, chtěl počkat, až budou bezpečně z doslechu kluků na hřišti před školou. Ještě před chvílí tam spolu s Tádou váleli fotbal a to bylo samé: „Přihrej!“ a „Střílej!“ a „Bacha, záda!“, ostatní pořád ještě hulákají a honí se za míčem, ale co kdyby náhodou někdo slyšel, na co se chce Tadeáše zeptat? Ještě by si z něj pak třeba dělali srandu. Raději mlčet, než budou aspoň za rohem. Tadeáš si v duchu přehrával tu senzační situaci, kdy mu Tomáš tak krásně nahrál a on to poslal přímo přes hlavu Filipa z Áčka do branky. Prostě parádní gól! Do šibenice! To až bude povídat doma tátovi... Vůbec si nevšimnul, že Tomáš je nějak podezřele dlouho zticha. Ze snění ho probrala až otázka, kterou parták vypálil jako Messi penaltu:

„Hele, jak se vlastně pozná, že je Bůh?“

Tadeáš se na Tomáše překvapeně poíval: „Jak to jako myslíš?“

„Jak, jak?! No, vy chodíte do kostela, a pokaždé, když jsem u vás na svačinu nebo na oběd, tak se před jídlem někdo modlí a děkuje Bohovi.“

„Prej Bohovi, cheche, Bohu, ty trubko!“

„No tak Bohu, no... On ale není vidět, že jo, to je mi jasný, ale jak se potom pozná, že je? Že něco dělá? Nebo to jen tak někde sedí a kouká na lidi a oni se k němu modlejí?“

Tadeáš byl z těch otázek trochu nespůj. Jak to jenom vysvětlit? Tohle se na nábožku ani v nedělce neprobíralo. Nechtěl ale Tomáše jen tak odbýt.

„Jak bych ti to jenom řekl... Jo, Bůh je neviditelný, to jo. Ale není to tak, že by byl někde daleko a my se k němu jenom modlíli. Je to takovej duch, ale ne strašidlo v prostěradle! Je mezi lidma, ale není vidět. A dělá třeba to, že máš menší strach, když na něj pomyslíš, protože víš, že je s tebou. Já na něj takhle vždycky myslím, když musím večer pro něco do garáže.“

„Aha, takže je to takovej ochránář?“

Táda se zamyslel, že se až musel na chvíli zastavit.

„Jo, ochránář. Ale taky i různý jiný věci dělá. Třeba to, že jsou na sebe lidi hodnější, než by byli jinak.“

„Jako jak hodnější?“

„Eeee, to se těžko vysvětluje. Ale třeba když mi někdo pomůže, i když by nemusel. Nebo se se mnou třeba rozdělí o bonbony. Nebo mi odpustí, že jsem na něj byl ošklivej. Nebo mi fandí, i když nehraje se mnou.“

„A to jako dělá ten Bůh? Teda vlastně duch?!“

„No, pomáhá s tím. To máš, jako když na stromě vyrostou jabka nebo hrušky — taky potřebovaly slunce a déšť a teplo a vítr a včely a tak. Bylo toho víc. A nevidíš to všecko zaráz, ale nakonec jsou z toho právě ty jabka.“

„To nechápu...“

„Tak jako poznáš, že přišlo a svítlo slunko a lítaly včely, protože jsou jabka, tak poznáš, že někde je Bůh, že je blízko, když jsou na sebe lidi hodný a laskaví a odpouštějí si a přejou si dobrý věci.“

„Aha!“ Tomášovi se to všechno honilo hlavou kolem dokola. „Ty a je ten Bůh jenom kolem lidí, co chodí do kostela?“

Teď se zase hluboce zamyslel Tadeáš. „Ne, to ne. Já myslím, že takhle pomáhá občas všem, hodný lidi přece nejsou jen ti, co chodí do kostela. Ale ty třeba vědí, že můžou Boha o tu pomoc poprosit.“

„Hm.“ A pak chvíli oba mlčeli. Na dalším rohu si řekli „tak čau zítra“, a pak se ještě jeden na druhého otočili, aby si zamávali, jako skoro každý den.

II.

Láska? Mluví o ní kde kdo. Tohle řekly děti ve věku od 4 do 8 let, když se jich na lásku ptali odborníci:

„Když dostala moje babička artritidu, nemohla se ohnout a namalovat si nehty na nohách. A tak jí je potom stále maloval děda, dokud také neonemocněl na artritidu. To je láska.“

„Láska je, když se jdeš s někým najíst a dáš mu většinu svých hranolek bez toho, abys chtěla jeho.“

„Láska je to, co tě rozesměje, když jsi unavený.“

„Láska je, když moje mamka udělá kávu pro tatku a trochu z ní odpije, než mu ji dá, aby si byla jistá, že chutná dobře.“

„Láska je, když maminka uvidí tatínka zpoceného a smradlavého, a i tak ho považuje za krásnějšího než Roberta Redforda.“

„Když se mají dva rádi, zůstanou spolu, i když jsou z nich malá stařenka a malý dědeček. Navzdory tomu, že se znají tak dobře.“

III.

Láska v Bibli? Nejčastěji agapé: láska odhodlaná milovat, i když si to ten druhý třeba zrovna nezaslouží, láska rozhodnutá přijímat druhého i s jeho chybami, láska nezištná, nesobecká. Ta, kterou známe z 1. listu Korintským (1 K 13,4-7): Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

„To se přece nedá zvládnout,“ říkávají při hovoru nad Bibli někteří snoubenci. „Lidskou silou ani snahou ne,“ říkávám já. Apoštol Pavel píše o ovoci Ducha. Mým úkolem není jen snažit se a usilovat. Ale třeba taky nechat na sebe a v sobě Ducha svatého působit. To aby mohlo vyrůst, co vlastně není ze mě, ale z Boha. Ovoce stromu láska.

Saša Jacobea

Radujte se a jásejte

Apoštolská exhortace

(Pokračování)

Pán povolává

10. Touto exhortací bych především rád připomněl povolání ke svatosti dané Pánem každému z nás, také tobě: „Budte svatí, neboť já jsem svatý“ (Lv 11,44; 1 Petr 1,16). Druhý vatikánský koncil na to položil mocný důraz: „Všechny věřící křesťany, vybavené v každém povolání a stavu tolika a tak velikými prostředky spásy, volá Pán – každého jeho vlastní cestou – k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec“ (Lumen gentium, 11).

11. „Každého jeho vlastní cestou“, říká koncil. Není tedy třeba klesat na mysl při pohledu na vzory svatosti, které se jeví nedostižné. Existují svědectví, která jsou užitečná, povzbuzují nás a motivují, ale nikoli proto, abychom je kopírovali, což by nás dokonce mohlo vzdalovat od té jediné a specifické cesty, kterou Pán vyhradil nám. Záleží na tom, aby každý věřící rozpoznal svoji vlastní cestu a dal vzejít tomu nejlepšímu ze sebe, co do něho zcela osobně vložil Bůh (srov. 1 Kor 12,7), a nevyčerpával se ve snaze napodobovat něco, co není zamýšleno pro něho. Všichni jsme povoláni být svědky, ale „existuje mnoho existenciálních forem svědectví“ (Hans Urs von Balthasar, Teologie e santita, Communio VI/87, 489). Když totiž velký mystik, svatý Jan od Kříže, psal svoji Duchovní píseň, snažil se vyhnout pravidlům ustáleným pro všechny a vysvětloval, že jeho verše byly napsány, aby z nich každý měl prospěch „po svém způsobu“ (Duchovní píseň, Prolog, 2). Božský život se totiž sdílí „jedním tímto a druhým oním způsobem“ (14,2).

12. Mezi různými formami chci zdůraznit také „ženský talent“ projevující se v ženských stylech svatosti, jež jsou nezbytné pro odlesk Boží svatosti v tomto světě. Právě v dobách, kdy byly ženy nejvíce vylučovány, Duch svatý vzbudil svěťice, jejichž kouzlo vyvolalo nový duchovní dynamismus a významné reformy v církvi. Můžeme zmínit svatou Hildegardu z Bingen, svatou Brigitu, svatou Kateřinu Sienskou, svatou Terezii z Avily či svatou Terezii z Lisieux. Považuji však za důležité zmínit spoustu neznámých či zapomenutých žen, které každá svým způsobem nesly a proměňovaly rodiny a společenství silou svého svědectví.

13. To by mělo nadchnout a povzbudit každého, aby ze sebe vydal všechno ve snaze dorůst do onoho jedinečného a neopakovatelného projektu, který pro něho či pro ni Bůh od věčnosti vysnil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě“ (Jer 1,5).

Také pro tebe

14. Ke svatosti není třeba být biskupem, knězem, řeholnicí či řeholníkem. Častokrát jsme pokoušeni myslet si, že svatost je vyhrazena těm, kdo mají možnost zachovávat odstup od běžného zaměstnání, aby se věnovali modlitbě. Tak to není. Všichni jsme povoláni být svatými tím, že budeme žít lásku a nabízet každému svědectví v každodenním zaměstnání tam, kde jsme. Jsi zasvěcená nebo zasvěcený? Buď svatý (svatá) tím, že budeš radostně prožívat svoje zasvěcení. Jsi ženatý či vdaná? Buď svatý v lásce a oddanosti vůči své manželce či manželovi, jako Kristus a církvev. Jsi pracující? Buď svatý poctivou a kompetentní prací ve službě bratřím. Jsi matka či babička? Buď svatá trpělivým vyučováním dětí, aby následovali Ježíše. Máš pravomoc? Buď svatý zápasem o obecné dobro a zřikáním se svých osobních zájmů.

15. Dovol milosti svého křtu přinášet plody na cestě svatosti. Všechno nech otevřené Bohu a s tímto cílem se rozhodni pro Něho, vol Boha stále znovu. Neklesej na mysli, protože máš sílu Ducha svatého, která to umožňuje, a svatost je v zásadě plodem Ducha svatého v tvém životě (srov. Gal 5,22-23). Když jsi pokoušen sednout na lep svojí slabosti, pozvedni oči k Ukřižovanému a řekni: „Pane, jsem ubožák, ale ty můžeš učinit zázrak, abych byl trochu lepší.“ V církvi, svaté i hřešící, se nachází vše, co je potřeba k růstu ve svatosti. Pán ji obdařil Slovem, svátostmi, svatyněmi, komunitním životem, svědectvím svatých a mnohotvárnou krásou, plynoucí z Pánovy lásky, „jako nevěstu ozdobenou šperky“ (Iz 61,10).

16. Tato svatost, k níž tě volá Pán, roste malými skutky. Například: nějaká paní jde nakupovat na trh, potká sousedku, začnou si povídat a padne nějaká kritika. Paní si však řekne: »Ne, nebudu o nikom mluvit špatně.« Toto je krok směrem ke svatosti. Potom se doma svého syna zeptá na jeho plány, a přestože je unavena, sedne si k němu a trpělivě a citlivě mu naslouchá. To je další oběť, která posvěcuje. Potom zakusí nějakou úzkost, ale připomene si lásku Panny Marie, vezme růženec a s vírou se modlí. To je další krok ke svatosti. Potom vyjde na ulici, potká chudáka, zastaví se a citlivě s ním rozmlouvá. Také toto je krok vpřed.

17. Někdy život klade větší výzvy, jejichž prostřednictvím nás Pán vybízí k novým konverzím, jež umožní Jeho milosti projevit se v našem životě lépe, „abychom se stali účastnými jeho svatosti“ (Žid 12,10). Jindy jde jen o to, najít dokonalejší způsob života toho, co již děláme: „Existují vnučnutí, která směřují pouze k nějakému mimořádnému zdokonalení běžného křesťanského života“ (František Šáleský, Pojednání o lásce k Bohu, VIII, 11). Když byl kardinál Van Thuan ve vězení, netrápil se čekáním na svoje osvobození. Rozhodl se „prožívat přítomný okamžik tím, že jej naplňoval láskou“, a způsob, kterým to konkretizoval, spočíval ve „využívání příležitostí, jež se během dne naskytanou, k mimořádnému provedení obyčejných skutků“ (Francois Nguyen Van Thuan, Cay-Vong, 16. 8. 1975).

18. Takto z podnětu božské milosti vytváříme mnoha skutky onu podobu svatosti, kterou Bůh pro nás vysnil, přičemž si nepočínáme jako soběstačné bytosti, nýbrž „jako dobří správcové rozmanité Boží milosti“ (1 Petr 4,10). Dobře učili biskupové Nového Zélandu, že lze milovat bezpodmínečnou Pánovou láskou, protože Vzkříšený svůj mocný život sdílí s tím naším slabým: „Jeho láska nemá meze, a jakmile ji jednou dal, nikdy ji nevzal zpět. Byl bezpodmínečný a zůstal věrný. Není snadné takto milovat, protože jsme často velice slabí. Avšak právě proto, abychom mohli milovat, jako nás miloval on, sdílí Kristus svůj vzkříšený život s námi. Náš život tak dokazuje působení jeho moci také uprostřed lidské slabosti“ (Biskupská konference Nového Zélandu, *Healing love*, 1. 1. 1988).

Vydáno ve Vatikánu 19. března 2018 v šestém roce pontifikátu papeže Františka.

Přeložil Milan Glasser, redakčně upraveno a kráceno

Exhortace má úvod a 5 kapitol, které jsou rozděleny do 177 číslovaných odstavců, jejichž čísla zachováváme.

Zdroj:

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27461>

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27463>

<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27464>

Pokračování v příštím čísle

PŘÁVĚ JSEM DOČETL

Modlitba je řeč víry. Jak se dnes modlit.

Nakladatelství Vyšehrad před dvěma lety vydalo útlu knihu s názvem *Modlitba je řeč víry. Jak se dnes modlit*. Jejím autorem je Otto Hermann Pesch (1931-2014), německý katolický teolog, který působil na více univerzitách jako vyučující systematické a ekumenické teologie.

Knihou není jakýmsi návodem na modlení, jak by se na základě jejího názvu mohlo jevit. Otto Pesch v jejích úvodních kapitolách uvádí čtenáře do rozhovoru o smyslu modlitby, a také o modlitební praxi křesťanů v současné době. Vyjadřuje pochopení pro to, že dnešní člověk se svou povědomostí o přírodních zákonech už svět nechápe jako odraz Boží všemohoucnosti, a že tak pro něj svět přestává být předmětem jeho chval a proseb. Na rozdíl od lidské společnosti, která pro člověka zůstává prostorem, kde je možné se s Bohem potkat. Pesch má pochopení také pro to, že člověk současnosti nenachází pro modlitbu ani dostatek času a soustředění ani slovní vyjádření, která by byla srovnatelná s modlitbami předešlých generací. Přichází ale s ujištěním, že současné době je přiměřená právě modlitba nikoli dlouhá a častá, ale prostá a střízlivá. Za základní vyjádření takových modliteb považuje vyznání víry „Věřím

v tebe", které sice není bohaté košatým slovníkem, ale bude bohaté množstvím významů, jaké získává v různorodých životních situacích.

Teprve po těchto úvodních úvahách navazuje autor kapitolami o různých podobách a polohách modlitby (každodenní, liturgická, rozjímavá, v nouzi).

Lze odůvodnit, že některé kapitoly knihy reagovaly ještě na diskuse šedesátých let minulého století, otázky vztahu vědy a víry, vlivů vědy a techniky apod.; v té době také vznikalo první vydání knihy. V závěru svého života však O. Pesch knihu přepracoval a připravil k novému vydání. Navzdory tomu, jak úsporně se autor vyjadřuje, přináší kniha mimořádně mnoho podnětů k úvahám nad modlitbou i k vlastním modlitbám. Doporučuji.

Martin Horák

ZAÚJALO NÁS

Heslo roku 2019

Hledej pokoje a stíhej jej. Žalm 34,15b (Bible Kralická)

Tato výzva připomíná, co současný svět naléhavě potřebuje. Pokoj. Denně jsme konfrontováni s tím, jak nepokoj vytváří napětí, jak nepokoj působí ztrátu naděje, dusí radost, zpochybňuje vděčnost, jak nás vychytrale rozděluje, aniž bychom si byli vědomi toho, co se to vlastně děje, mezi námi, a s námi.

Můžeme se tomu vzepřít. Nikdo nám nemůže zakázat, abychom usilovně pokoj hledali, pídili se po něm, šli za ním, s Kralickými pověděno, jej stíhali, seč nám síly stačí, či nestačí. Sestry a bratři, s pokorou, s prosbou o Ducha svatého, o pokoj Boží prosme, hledejme jej a spolehněme na něj.

Jaký je ten pokoj, který Bůh dává? Před šedesáti lety tehdejší synodní senior Viktor Hájek napsal: *Takový je Bůh: světlo pronikající každou temnotou. Znalec lidských srdcí. Neskryješ před ním nic, a také nic neomluvíš a nevymluvíš. Věci, o kterých jsi myslel, že jsou dávno zapomenuty, vyjdou najevo a budou souzeny a posouzeny. Ale to zdaleka není všechno! Tentýž Bůh hledí k srdci člověka nejen proto, aby zjistil, co je v něm temného, ale on v něm hledá také každý záblesk pokání a lítosti.* (Sbírka kázání 1959)

To je pokoj od Boha, pokoj pro nás. Nemá smysl skrývat, co jsme pokazili a zničili. Má smysl být schopen vyznávat, má smysl být schopen litovat. Pak okoušíme pokoj. Boží pokoj. Pak určitě vykoučíme do tohoto roku dobrým směrem. A síla a moc Božího pokoje pronikne do našeho jednání, ovlivní naše myšlení, dá moudrost našemu rozhodování. A ten záludný nepokoj, který vytváří napětí, bude ztrácet svou destruktivní moc.

Milí přátelé, hledejme pokoj Boží, stíhejme jej. Čiňme tak v pevné víře, že on převyšuje všeliký rozum lidský, ba dokonce, že zvládne i hájit naše srdce a naše smysly. V Kristu Ježíši, Pánu našem.

Jménem synodní rady Českobratrské církve evangelické
Vladimír Zikmund, synodní kurátor, Daniel Ženatý, synodní senior

MODLITBY V POLARIZOVANÉ DOBĚ

Každý rok vycházejí k týdnům ekumenických setkání a společných modliteb tematické texty s náměty k biblickým čtením, promluvám i modlitbám. Letos vydala Česká evangelikální aliance k Aliančnímu týdnu modliteb brožuru s názvem Modlitby v polarizované době. Dotýká se témat, která jsou velmi aktuální a často názorově dělí společnost i církve: vztah k islámu a migraci, vztah k lidem s jinou sexuální orientací, otázky genderu atd. V těchto tématech zaujímají lidé v církvi i mimo ni často protichůdná stanoviska. Ekumenická modlitební shromáždění však svým formátem neposkytují prostor pro diskusi o tak závažných tématech. Možná proto na některých místech výběr těchto témat odmítli a zvolili pro společné modlitby méně kontroverzní texty. Tak se dohodli i představitelé brněnských církví.

Bylo by však škoda, aby knížečka s názvem Modlitby v polarizované době zcela zapadla. Je totiž pozoruhodná a úctyhodná přemýšlivostí i vyvážeností, snahou s pokorou si uvědomovat, že druhí mohou hledat pravdu stejně poctivě, přestože dospěli k jinému názoru. Máme-li jako křesťané být v této době a této společnosti něčím užiteční, pak možná právě tím, že se dokážeme bránit rozdělení a nepřátelství a nebudeme šířit dezinformace vyvolávající strach nebo nenávisť.

Postupně proto chceme otisknout několik úryvků z brožury Modlitby v polarizované době, kterou připravil Jiří Unger, tajemník České evangelikální aliance.

ÚVOD

Žijeme v době, kdy je pro společnost a nakonec i pro církve stále těžší hledat cestu k těm, s nimiž nesouhlasíme. Z nejrůznějších důvodů se společnost polarizuje a jsou mezi lidmi tak vysoké hradby, že je těžší a těžší slyšet, co druhí skutečně říkají a proč. Na významu nabývají nálepky, kterými škatulkujeme druhé a které komunikaci ihned činí obtížnější nebo ideologičtější. Sluníčkáři či pravdoláskaři, vítači či islamofobové, liberálové nebo fundamentalisté, pražská kavárna, nepřizpůsobiví, feministky, tradiční nebo progresivní atd. Rozdělení se nevyhýbá ani církvi. Doktrinální spory provázely církve v jejich dějinách vždy a byly odrazem více či méně poctivého hledání biblické pravdy. Jistě jsou mezi doktrínami jednotlivých církví významné rozdíly, které je třeba poctivě a s úctou k druhým pojmenovávat a diskutovat o nich právě proto, že nám jde o co nejpravdivější porozumění Písmu a Bohu samotnému, i tomu, jak Ježíše Krista ještě plněji následovat. Mnoho konfliktů v církvi je ale často hlubším symptomem našich charakterových vad, neschopnosti komunikovat, vnitřní nejistoty nebo naopak touhy po kontrole a moci.

Politika stále více tíhne k nacionalismu a populismu, který využívá ta nejvíce štěpící témata vyvolávající co největší emoce – zvláště strach a hněv.

Politická polarizace se pohříchu nevyhýbá ani církvi a je otázka, jak jako církve obstojíme v době „populistické a post-pravdivé“. Evropská církve má s

populismem a nacionalismem asi nejbohatší zkušenosti, ale přesto je to i oblast našeho historicky největšího selhání.

Rozdělení a konflikty jsou ale i ohromnou příležitostí k následování Krista. Církev dělí mnoho štěpících témat – role žen v církvi, vztah k lidem jiné sexuální orientace, genderové otázky, porozumění roli lidské svobody a Boží svrchovanosti, vztah k islámu a imigraci, kreacionismu či evolucionismu atd. Mnozí rychle a nekompromisně kladou hranice pravověří podél těchto linií. Debaty o těchto tématech jsou jistě legitimní, ale pro jednu ortodoxii často obětujeme jinou – ortodoxii a zvláště ortopraxi našeho vztahu k našim oponentům a „nepřátelům“. Tam, kde tak snadno vznikají hranice mezi my a oni, je naprosto klíčové, s jakou láskou a pokorou jednáme s těmi, kdo mají naprosto odlišné názory a postoje. V době, kdy Evropě vládne „politika identity“, bude způsob, jak církev projevuje svůj respekt a lásku k těm, kdo s ní nesouhlasí, a jak jim bude schopna naslouchat, klíčovým svědectvím. Milujeme-li jen své přátele, nejsme následovníci Kristovi.

Letošní Alianční týden modliteb je pokusem o „modlitby v rozdělené a polarizované době“.

NÁLEPKY

Dověděl jsem se totiž o vás z domu Chloé, bratří, že jsou mezi vámi spory. Myslím tím to, že se mezi vámi říká: Já se hlásím k Pavlovi, já zase k Apollovi, já k Petrovi, já ke Kristu. Je snad Kristus rozdělen? Což byl Pavel za vás ukřižován? Nebo jste byli pokřtěni ve jméno Pavlovo? (1K 1,11-13)

Zdá se, že lidé mají odvěkou tendenci používat nejrůznější nálepky nebo škatulky k tomu, aby definovali sami sebe nebo druhé. Mnozí pojmenovali svá hnutí po jejich zakladatelích, vůdcích nebo klíčových důrazech. Oblast teologie a církevních doktrín či názvů není v tomto ohledu nijak výjimečná. I dnes se tu setkáváme k modlitbám jako členové různých církví a teologických tradic a proudů. Luteráni, kalvinisté, baptisté, evangelíci, letniční a členové mnoha dalších denominací.

Názvy a „jmenovky“ jsou více či méně užitečné a během času často mění svůj význam, obsah i použitelnost. Objevují se jmenovky nové a staré jsou zavrhovány. Každá z církví se pokouší co nejpřesněji systematizovat svou teologii a definovat svá klíčová přesvědčení, protože věří, že právě její pohled nejlépe odráží ten Boží. Jistě je také třeba být vděční velikanům teologie, kteří systematizovali své pochopení Písma. Každý teologický systém ale má tendenci stát se někdy tak silným, že začíná určovat, co Písmo může a nemůže znamenat. Takže „brát Boží slovo vážně“ se ve skutečnosti začne rovnat nároku bezvýhradně přijmout daný teologický systém a celé Písmo jeho definicím přizpůsobit. Naše teologické systémy ale nikdy nejsou neomylné a Písmo nad nimi musí vždy zůstat jako trvalá korekce a autorita. Jinak se nakonec stane naší autoritou pouze kanonizovaná verze naší teologie a nikoli Písmo samotné. Všichni jsme porušení hříchem a také naše teologie má vždy svá slepá místa.

K interpretaci Písma přicházíme vždy se sadou předporozumění i předsudků, a to jak filosofických, tak teologických. Je tak při četbě Písma vždy nutné se ptát, zda mé čtení textu více ovlivňují mé teologické či církevní brýle nebo Písmo samotné.

Jmenovky a názvy mají ale i jedno riziko. Dostanete-li otázku, zda jste evangelikál, katolík, kalvinista, luterán nebo arminián, egalitarián nebo komplementarián, jste automaticky tlačeni do škatulky. Jste Apollův, Petrův nebo Pavlův? Vaše odpověď pro mnohé bude dokonce znamenat, zda vás budou považovat za skutečné křesťany. Vzájemné „zaškatulkování“ ale nakonec vede jenom k tomu, že se už nezabýváme tím, co o dané věci říká Písmo samotné nebo čemu dotýčný člověk či církev skutečně věří. Apoštol Pavel však má ve své loajalitě jasno - „Vy však jste Kristovi a Kristus je Boží“.

Sám apoštol Pavel byl ohledně nálepek velmi obezřetný. Jeho slova „Je snad Kristus rozdělen? Což byl Pavel za vás ukřižován?“ jsou varováním pro každého, kdo snadno soudí, kdo je a kdo není následovník Kristův. Abychom se „naučili, co znamená ,ne nad to, co je psáno““. Ano, dělí nás mnoho teologických rozdílů, odlišností v církevní praxi i strukturách našich církví, ale nic z toho nás neopravňuje k pohrdání nebo snižování druhých. Nic z toho neznamená, že bychom neměli vést rozhovor o klíčových teologických otázkách nebo předstírat, že jsme v nich vždy zajedno. To ale, jaký máme vztah s druhými a jak dokážeme komunikovat s těmi, s nimiž nesouhlasíme, je neméně podstatné.

Modleme se:

Za jiné sbory a farnosti v našem městě.

Za to, aby Bůh chránil svou církev i naše sbory od destruktivních konfliktů a zbytečných sporů, za projekty, kde církve spolupracují v našem městě nebo zemi napříč denominacemi.

Za lidi, s nimiž máme osobně konflikty. Kéž nás Bůh posiluje v lásce, žehnání i praktických skutcích lásky. Kéž jsme nositeli pokoje i v situacích křivdy.

Za ty, kdo nejvíce kritizují církev a za její názorové oponenty. Kéž vidíme, kde je jejich kritika oprávněná a jak jim naopak s úctou a bázni před Bohem vysvětlit naše postoje, aby ukazovaly Boha tak, jak by on sám chtěl být viděn.

Za ty, kdo pronásledují církev ve světě, aby se jim Bůh dal nejrůznějšími způsoby poznat a ochránil víru svého lidu, který čelí utrpění.

Za to, aby nám Bůh pomáhal změnit pošramocenou reputaci církve v České republice a mezi lidmi, kteří ji vnímají jako nepřítele.

Za to, abychom byli schopni s Boží pomocí přemáhat zlo dobrem.

Za to, abychom si byli ochotni odpouštět v našich manželstvích a rodinách, kde často nenávisť zanechává největší rány.

připravila Radka Včelná
(Pokračování příště)

Pojďme spolu

Ekumenická pouť jižní Moravou

Matice velehradská, Farnost u sv. Tomáše v Brně a Brněnský seniorát Českobratrské církve evangelické zvou na

II. ročník pěší pouti

z Nosislavi do Hustopečí v sobotu 6. dubna 2019.

Zastávky: Velké Němčice, Křepice, Nikolčice, Kurdějov. Délka cca 17 km. Společné modlitby, písně a doteky minulosti v krajině.

Sraz v 9:00 v evangelickém kostele v Nosislavi. (Odjezd vlaku z Brna v 8:10, jídlo s sebou.) V Hustopečích společné zakončení. Návrat z Hustopečí do Brna v 16:44, 17:44, 18:44.

(Pro řidiče, kteří nechají auto v Nosislavi, bude zajištěn odvoz do Nosislavi.)

Rodinná neděle ve sboru Brno I

Členy a přátele našeho sboru zveme k dopoledním bohoslužbám v neděli 23. února, po nichž bude na faře společný oběd a po něm vyprávění a obrázky sestry Kateřiny Rybárikové: Jak jsme pomáhali v Africe. Pro děti bude připraven samostatný program.

Nešpor v Blahoslavově domě

Únorový hudební nešpor v Blahoslavově domě se bude konat opět třetí neděli v měsíci, tj. 17. února.

Hudebním programem k nešporu přispěje pěvecký sbor Ensemble Versus, který pracuje pod vedením sbormistra Vladimíra Maňase. Repertoár sboru se soustřeďuje na duchovní hudbu 16. století a duchovní díla současných skladatelů. Kázáním poslouží sestra farářka Saša Jacobea.

Nešpor začíná jako obvykle v 18 hodin a srdečně vás k němu zveme.

Kavárnička v Brně I

6.2. Vystoupení studentů konzervatoře

13.2. Fotografie z cest promítne bratr Jan Franců

20.2. Sestra Věra Bednářová: Brno a Brňanky

27.2. Sestra Lýdie Vařejková: vzpomínka na známého brněnského umělce

Filipka

nová základní škola nabízí

přípravné kurzy pro budoucí prvňáčky

vždy ve středu od 6. února do 3. dubna
od 16 do 17 h na Filipínského 1 v Židenicích.

Milé děti, milí rodiče,
zveme Vás na setkání předškoláků, kde se budeme společně
připravovat na opravdovou školu.

Kromě toho, že budeme chystat ruce na psaní, uši na poslouchání,
nohy na skákání a pusu na mluvení, dozvíte se i mnohem zajímavější
věci. Třeba to, jak je důležité kamarádství, proč se nám žije lépe, když
je kolem plno legrace, a že učit se můžeme všude a vždycky.

Budou nás provázet ty nejpovolanější osoby – postavičky z dětských
knížek: Muminek, zajíc Jácíček, žabáci Kvak a Žbluňk, kluk Petr Pan,
jezevec Chrujda, lichožrout Hihlík, medvídek Pú a veselá holka Pippi
Dlouhá punčocha.

Kurzy povede zkušená paní učitelka. Ve středu 13. 2. setkání nebude.
Těšíme se na Vás!

Zápis do 1. třídy:

pátek 5. dubna od 14 do 18 hodin,
sobota 6. dubna od 10 do 14 hodin.

Přijímáme také děti do 2. až 4. třídy.

Filipka

Škola příběhem — církevní základní škola

www.skolafilipka.cz

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

DÍKY A PROSBY

Nebeský Otče, milostivý Bože,

děkujeme ti za dnešní setkání, za otevřené společenství a za možnost slyšet tvé slovo.

Stojíme před Tebou, abychom Ti děkovali i přinášeli společné prosby.

Pane Bože, prosíme za naši zemi, za naše město, za ty, kdo mají v ruce moc a rozhodují. Prosíme pro ně o ducha síly, lásky a rozvahy.

Prosíme za náš neklidný, bolavý svět, prosíme o mír. Prosíme, aby zbraně byly používány jen v boji proti zlu.

Prosíme, abychom každý na tom místě, kde jsme, byli dobrými lidmi. Dobrymi, statečnými a silnými. Prosíme, dávej i nám ducha síly, lásky a rozvahy.

Pane Bože, myslíme na druhé, myslíme na ty, kdo nemají radost, komu chybí někdo blízký, myslíme na ty, kdo nemají domov.

Přimlouváme se za děti, ty vítané i očekávané, za děti nemocné a smutné. Prosíme za děti handicapované a za děti, které nikdo nechce, a jsou opuštěné.

Přimlouváme se za ty, kdo pomáhají druhým. Za ty, kdo to dělají profesionálně, je to jejich zaměstnání a povolání. Prosíme taky za ty, kdo se starají o své blízké, o nemocného partnera, děti, rodiče. Dávej jim sílu, radost i úsměv.

Bože, horlivý v lásce, prosíme, proměňuj svět, proměňuj nás a naše srdce. Proměňuj naše myšlení, naše slova a činy.

Amen

Modlitba ze shromáždění ve sboru Brno-Husovice

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

První letošní schůze staršovstva se konala 7. ledna. Ohlédli jsme se za průběhem adventních akcí a vánočních svátků a hovořili jsme o sborovém kalendáři v příštích měsících. Staršovstvo plánuje setkání s rozhovorem o bohoslužbách, které se bude konat 18. 2. 2019. Rodinná neděle, při níž bude naším hostem sestra farářka Kateřina Rybáriková, bude 24. 2. 2019, a na první březnový víkend připravujeme tradiční pobyt mládeže v Heřmanově. Na základě domluvy se členy kazatelské stanice v Rychmanově staršovstvo souhlasí, že

tamní bohoslužby se budou slavit ve spolupráci a společně s CČSH. Připravujeme nové internetové stránky a k závěru spějí stavební a terénní úpravy na Pellicově.

Jana Hofmanová

Brno II

Po zahájení porady přivítalo staršovstvo v Blahoslavově domě novou členku sboru. Faráři poděkovali presbyterům za jejich aktivní příspěvní při vánočních a novoročních bohoslužbách, silvestrovském setkání i přípravě vánoční hry. Staršovstvo vyslechlo zprávu farářů, mj. o konání ekumenických shromáždění v Blahoslavově domě, a tentokrát také poprvé i v Tišnově. Schválilo uvolnění bratra faráře Horáka k tříměsíčnímu studijnímu volnu. Vzalo na vědomí předběžnou zprávu o hospodaření sboru v minulém roce. Presbyteři jednomyslně schválili návrh uskutečnit sbírku na podporu rodiny bratra faráře Aleše Mosteckého.

Martin Horák

Brno–Židenice

Staršovstvo se zabývalo proběhlým i připravovaným programem ve sboru. Schválilo návrhy na využití prostředků ze sborového fondu sociální pomoci. Brněnský seniorát nám přidělil dotaci z tzv. mikrograntů, za kterou pořídíme nové nástěnky před kostelem a skládací stoly a lavice na zahradu. Staršovstvo se sejde 18. února k mimořádné schůzi, na které se chce zabývat tématem dětí u večere Páně.

Radka Včelná

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.2.

Úterý:

10:30 Diakonie 5., 19.2.

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblic. hod. pro děti

17:00 konfirmandi II. roč.

19:00 modlitební setkání

19:00 příprava NŠ

19:00 Kůrovec

Středa:

15:00 kavárnička

15:45 konfirmandi I. roč.

18:00 mládež

18:00 kurs Beta

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených

dveří 7., 21.2.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 Cantate Domino

Neděle:

10:00 nedělní škola
pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 4.2.

Úterý:

9:00 Dvojka – dětský klub

10:30 Diakonie 12., 26.2.

17:00 biblic. hod. Třnov 5., 19.2.

18:00 příprava NŠ 5.2.

19:00 střední generace

Středa:

9:00 Dvojka – dětský klub

14:00 b.h. Kociánka 6., 20.2.

17:45 zpěv

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba - NN 28.2.

9:30 Mateřský klub 14., 28.2.

14:30 odpolední káva 7., 21.2.

16:00 vyučování dětí

16:45 konfirmační příprava

17:30 mládež II.

Pátek:

9:00 Dvojka – dětský klub

Sobota:

9:30 DD Kociánka 2., 16.2.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Blah. domě

Brno-Husovice

Čtvrtek:

17:15 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 7.2.

Pátek:

16:00 děti

Sobota:

10:00 konfirmandi

Neděle:

9:00 nedělní škola

Brno-Židenice

Pondělí:

18:00 děti Blansko

19:00 bibl.hod.Blansko

obojí 11. a 25.2.

18:30 staršovstvo 4., 18.2.

19:00 schůzka učitelů NŠ
(18.2.)

Úterý:

14:00 kavárnička 12.2.

15:00 mladší děti

19:00 DŽES 5.2.

19:00 Modlitby a zpěvy

Taizé 12.2.

19:00 modlitební setkání
26.2.

Středa:

16:00 starší děti

17:00 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek:

19:00 střední generace
22.2.

Neděle:

9:15 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:18 pěv. sbor ChrapoT

Brno I**Brno II****Brno-Husovice****Brno-Židenice****3.2. 4. neděle po Zjevení Páně**

BK Jaroslav Vitek
ČK Jaroslav Vitek

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek,
rodinné

Žd Petr Gallus, VP
Bl Boris Tančev, VP

10.2. 5. neděle po Zjevení Páně

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber
Rch Jiří Gruber

BD Martin Horák
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl Radka Včelná

17.2. neděle Septuagesimae

BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová

BD Saša Jacobea, VP
Tiš Martin Horák, VP

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl Radka Včelná

24.2. neděle Sexagesimae

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber
Rch Jiří Gruber

BD Martin Horák
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl kazatel CB

3.3. neděle Quinquagesimae

BK Jaroslav Vitek
ČK Jaroslav Vitek

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek,
rodinné

Žd Boris Tančev, VP
Bl Boris Tančev, VP

BK: Beděmský kostel v 8:30

ČK: Cervený kostel v 10:00

Opl: sál Opletalova 10:00

Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00

Tiš: Tišnov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00

Žd: Židenice v 9:00

Bl: Blansko v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453

email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>

kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři

seniorátní kazatelé: Iva Květonová, Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek

kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková a Helena Pacasová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469

email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>

kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři

kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

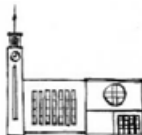
Farní sbor ČCE v Brně-Husovících

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420

email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>

kazatel: Štěpán Hájek, farář

kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8

email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>

kazatelka: Radmila Včelná, farářka

kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401

email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>

ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2019 (XXI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.